

Żywiołak, Dziadyga

Oj święteczki zielone
Kiedy już nastają
Wszystkie dusze załóżne
Na świat powracają

Postukiwał dziadyga o ziem kulą drewnianą
Miał ci nogę obciętą aż po samo kolano

Szedł gdziekolwiek, skądkolwiek byle zażyć wywczasu
Nad brzegami strumienia stanął tyłem do lasu
Wychynęła z głębin rusałczana dziewczycza
Obryzgała mu ślepią, aż przymarszczył pół lica

I całować zaczyna te dziadzine szczudliska
Jedną nogę i kulę – pokuśnica obślizgła
Czemu jeno całujesz moją kłodę stroskaną?
Czemuż dziada pomijasz aż po samo kolano?

Pieszczotami chcesz drewno pokusić do grzechu?
Dana dana, oj dana, umrę chyba ze śmiechu!
Od Dobrzynia do Golubia ludzie powiadają
Drwęckie panny w świętek moc wciągają

Spowiła go ramieniem, okręciła, jak frygą
Pójdźże ze mną, dziadulu, dziaduleńko, dziadygo!
Nie wysokie te progi dla czarciego nasienia?
Spływaj gadzie rusalny. Ty chorobo strumienia!

Pociągnęła za torbę i brodę żebraczą
Do tych nurtów potwornych, co dla światła nic znaczą.
Nim się zdążył obejrzeć już miał falę na grzbiecie
Nim przeżegnać się zdołał już nie było go w świecie!

Jeno kloc ten godziwy, owa kula drewniana
Wypłynęła zwycięsko ze sromu splukana
Wyzwolona z kalectwa podyrdała przez fale
Dana-dana, oj dana – w miłosne oddale